

Art. 65 ust.3 – informacje na temat sposobów określania, zgodnie z prawem krajowym, skutków orzeczeń, o których mowa w art. 65 ust. 2 rozporządzenia.

1.) Jak można ogólnie określić przyzpozwanie osoby trzeciej?

Pod pojęciem „przyzpozwanie osoby trzeciej” rozumie się formalne zawiadomienie danej osoby trzeciej przez jedną ze stron o oczekiwanym albo toczącym się już procesie, o ile ta osoba trzecia w tym procesie dotąd nie występowała. Zawiadomienie to może zawierać propozycję włączenia się do sporu w charakterze interwenienta ubocznego. Strona przyzpozwiająca wnosi do sądu stosowne pismo procesowe zawierające przyzpozwanie, które sąd ten formalnie doręcza osobie trzeciej. Samo przyzpozwanie nie czyni osoby trzeciej uczestnikiem w sporze. Decyzja o wstąpieniu do procesu, jak również co do przyłączenia się po jednej ze stron w charakterze tzw. interwenienta ubocznego, należy wyłącznie do niej. Osoba trzecia wchodząca do procesu nie staje się stroną w sporze, lecz (zwykłym) interwenientem ubocznym, którego czynności i oświadczenia nie mogą pozostawać w sprzeczności z czynnościami i oświadczeniami strony, do której przystąpił. Od interwenienta ubocznego nie zasądza się kosztów procesowych. Jeżeli jednak strona, do której interwenient uboczny przystąpił, wygra proces, może wówczas zażądać od przeciwnika procesowego zwrotu poniesionych kosztów interwencji.

Osoba trzecia, która dzięki przyzpozowaniu uzyskała możliwość współkształtowania przebiegu procesu jako interwenient uboczny, może, nawet jeżeli z tej możliwości nie skorzystała, wystąpić z roszczeniem o odszkodowanie opartym na zarzucie wadliwego prowadzenia procesu wyłącznie przed zgłoszeniem interwencji albo na dokonaniu przez stronę czynności materialno-dyspozytywnych, czemu nie mogła zapobiec, a w przypadku, gdy interwencji nie zgłosiła, na tym, że dokonaniu tych czynności nie mogłaby zapobiec. Zgłaszając w procesie interwencję u boku jednej ze stron, interwenient uboczny może pomóc jej ten proces wygrać i tym samym uniknąć postępowania regresowego, w którym zostanie pozwany, lub przynajmniej wzmocnić swoją pozycję procesową w takim postępowaniu.

2.) Jakie są najważniejsze skutki wydania orzeczenia w stosunku do osoby, która z przyzpozwania skorzystała?

Przyzpozwanie zakłada, że jedna ze stron toczącego się procesu ma powody, by obawiać się niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia, ale również by oczekiwać, że w razie wydania takiego rozstrzygnięcia będzie mogła wystąpić przeciwko osobie trzeciej z roszczeniem. Strona przyzpozwiająca osobę trzecią ma zatem interes prawny w tym, by procesu nie przegrać (interwenient może jej w tym pomóc) lub, w razie przegrania tego procesu, nie ponieść szkody dzięki wygranej w kolejnym procesie przeciwko tej osobie trzeciej.

Jednocześnie, występując z przyzpozowaniem, strona przyzpozwiająca pozbawia osobę trzecią możliwości zgłoszenia w kolejnym procesie przeciwko tej stronie pewnych roszczeń odszkodowawczych opartych na zarzucie wadliwego prowadzenia procesu. Osoba trzecia, która została przyzpozwana i tym samym uzyskała możliwość współkształtowania przebiegu procesu, może wystąpić z roszczeniem o odszkodowanie opartym na zarzucie wadliwego prowadzenia procesu wyłącznie przed zgłoszeniem interwencji albo na dokonaniu przez stronę czynności materialno-dyspozytywnych, czemu osoba trzecia nie mogła zapobiec, ewentualnie czemu nie mogłaby zapobiec. Osoba trzecia może korzystać ze środków obrony i podejmować czynności procesowe, o ile nie pozostają one w sprzeczności ze stanowiskiem procesowym strony, do której ta osoba przystąpiła. W razie wytoczenia przez stronę procesu przeciwko interwenientowi ubocznemu, prawomocne orzeczenie wydane w tym pierwszym procesie odniesie skutek względem interwenienta lub osoby trzeciej, która mimo przyzpozwania, nie zgłosiła interwencji, o tyle, że osoby te nie będą mogły zgłaszać zarzutów, które stoją w sprzeczności z głównymi elementami rozstrzygnięcia wydanego w tym pierwszym procesie.

3.) Przyzpozwanie osoby trzeciej pozostaje bez wpływu na ocenę prawną rozstrzygnięcia wydanego w procesie głównym.

4.) Rozstrzygnięcie wydane w pierwszym procesie nie wiąże w kolejnym, jeżeli stan sprawy w chwili przystąpienia interwenienta lub oświadczenia i czynności procesowe strony, do której przystąpił, uniemożliwiły mu korzystanie ze środków obrony (np. z tego względu, że strona ta nie uwzględniła w procesie pewnych okoliczności faktycznych lub roszczeń).

5.) Jak wskazano powyżej, przyzpozwanie jest prawnie skuteczne niezależnie od tego, czy osoba trzecia przystąpiła do pierwszego procesu.

6.) Przyzpozwanie pozostaje bez wpływu na relację pomiędzy osobą trzecią a przeciwnikiem procesowym strony przyzpozwiającej, chyba że osoba trzecia przyłączyła się do procesu u boku tego przeciwnika.

Art. 74 – Opis krajowych regulacji i procedur dotyczących wykonywania

W tym względzie odsyłamy do odpowiednich informacji przekazanych przez Austrię, które zamieszczono na portalu „e-Sprawiedliwość” w sekcjach „Wytoczenie powództwa”, „Wykonywanie orzeczeń sądowych”, „Postępowanie egzekucyjne”, pod następującym [adresem URL](#).

Art. 75 lit. a) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których składa się wnioski o odmowę wykonania na mocy art. 36 ust. 2, art. 45 ust. 4 oraz art. 47 ust. 1

– w Austrii jest to sąd rejonowy *Bezirksgericht*, przed którym toczy się postępowanie egzekucyjne. W odniesieniu do wniosków o wydanie orzeczenia stwierdzającego, że nie zachodzą podstawy do odmowy uznania (art. 36 ust. 2) oraz w odniesieniu do wniosków o odmowę uznania (art. 45), sądem właściwym jest sąd rejonowy, w którego obszarze znajduje się miejsce zamieszkania albo siedziba strony związanej orzeczeniem.

Art. 75 lit. b) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się środek zaskarżenia dotyczący decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania na mocy art. 49 ust. 2

– w Austrii jest to sąd krajowy (*Landesgericht*), za pośrednictwem sądu rejonowego (*Bezirksgericht*), przed którym toczy się postępowanie egzekucyjne.

Art. 75 lit. c) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się wszelkie dalsze środki zaskarżenia na mocy art. 50

– w Austrii jest to Sąd Najwyższy (*Oberster Gerichtshof*), za pośrednictwem sądu rejonowego (*Bezirksgericht*), przed którym toczy się postępowanie egzekucyjne.

Art. 75 lit. d) – Języki, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia zaświadczeń dotyczących orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych

Akceptuje się wyłącznie jęz. niemiecki.

Art. 76 ust. 1 lit. a) – Zasady jurysdykcji, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia

– w Austrii: § 99 ustawy o właściwości sądów (*Jurisdiktionsnorm*).

Art. 76 ust. 1 lit. b) – Zasady powiadamiania strony trzeciej, o których mowa w art. 65 rozporządzenia

– w Austrii: § 21 kodeksu postępowania cywilnego (*Zivilprozessordnung*).

Art. 76 ust. 1 lit. c) – Konwencje, o których mowa w art. 69 rozporządzenia

Konwencja między Republiką Federalną Niemiec a Republiką Austrii o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych, ugód oraz dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Wiedniu dnia 6 czerwca 1959 r.,

Umowa między Republiką Austrii a Ludową Republiką Bułgarii o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i dokumentach, podpisana w Sofii dnia 20 października 1967 r.,

Konwencja między Republiką Austrii a Królestwem Belgii o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych, orzeczeń arbitrażowych oraz o dokumentach urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Wiedniu dnia 16 czerwca 1959 r.,

Konwencja między Republiką Austrii a Zjednoczonym Królestwem o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Wiedniu dnia 14 lipca 1961 r., wraz z protokołem zmieniającym, podpisanym w Londynie dnia 6 marca 1970 r.;

Konwencja między Republiką Austrii a Królestwem Niderlandów o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych oraz dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Hadze dnia 6 lutego 1963 r.;

Konwencja między Republiką Austrii a Republiką Francuską o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych i dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Wiedniu dnia 15 lipca 1966 r.;

Konwencja między Republiką Austrii a Wielkim Księstwem Luksemburga o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych i dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Luksemburgu dnia 29 lipca 1971 r.,

Konwencja między Republiką Austrii a Republiką Włoską o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, ugód sądowych oraz dokumentów urzędowych, podpisana w Rzymie dnia 16 listopada 1971 r.,

Konwencja między Republiką Austrii a Królestwem Szwecji o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych, podpisana w Sztokholmie dnia 16 września 1982 r.,

Konwencja między Republiką Austrii a Królestwem Hiszpanii o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych, ugód i dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Wiedniu dnia 17 lutego 1984 r.;

Konwencja między Republiką Austrii a Republiką Finlandii o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych, podpisana w Wiedniu dnia 17 listopada 1986 r.;

Traktat między Republiką Austrii a Federacyjną Ludową Republiką Jugosławii o wzajemnej współpracy sądowej, podpisany w Wiedniu dnia 16 grudnia 1954 r.;

Umowa między Republiką Austrii a Polską Rzeczpospolitą Ludową o wzajemnych stosunkach w sprawach z zakresu prawa cywilnego oraz o dokumentach, podpisana w Wiedniu dnia 11 grudnia 1963 r.;

Konwencja między Republiką Austrii a Socjalistyczną Republiką Rumunii o pomocy prawnej w zakresie prawa cywilnego i rodzinnego oraz ważności i doręczaniu dokumentów wraz z załączonym protokołem, podpisana w Wiedniu dnia 17 listopada 1965 r.

Ostatnia aktualizacja: 23/05/2022

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej.

Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się

w informacji prawnej.